

da tror jeg at maatte fremhæve 2 Ting. Den ene er, at det Forslag, som nu foreligger her, er et Forslag, der saavel med Hensyn til Bevillingernes Størrelse som med Hensyn til Bevillingernes Anvendelse særligt paa § 26 og ogsaa med Hensyn til de øvrige Punkter, som Folkethinget har lagt Vægt paa ved de sidste Mars Behandlinger af Finantsloven, maa siges at være i betydelig Grad, i første Grad end nogen tidligere Finantslov, Præget af Folkethingets Stempel og at være i Overensstemmelse med Folkethingets Ønsker. En saadan Finantslov anse vi det for at være ikke blot rigtigt og klogt, men ogsaa fuldt stemmende med Folkethingets, med Sagens Interesse at bevilge; men jeg maa dog med det Samme tilføje en udtryffeligt Forvaring imod, at der i Bevillingen af en saadan Finantslov lægges Noget, som ikke ligger deri. Der ligger i det, at Folkethinget nu stemmer for Finantsloven, ingensomhelst Erklæring af Tillid til den bestaaende Regjering; der ligger ikke nogensomhelst Erkendelse af, at Thingets Forhold, Tillids- eller Mistillidsforhold til Ministeriet er forandret; tværtimod det er fuldstændig det samme. Naar Thinget giver en saadan Finantslov, giver den den ikke til Ministeriet, men fordi det anser det for rigtigt og klogt af Hensyn til Landets Interesser og af Hensyn til de Interesser og Forordringer, som Flertallet af dette Ting har gjort sig til Opgave at kæmpe for, og for at føre disse Interesser og Forordringer videre paa Grundlag af en saadan Bevilling. Jeg siger dette udtryffeligt for at forebygge enhver som helst Misforstaaelse. Jeg tror ogsaa, at Thinget i saa Henseende, ved at handle saaledes efter denne Betragtning, er i Overensstemmelse med hele sin Fortid, med Folkethingets Fortid gennem samtlige Aar, hvori vi have haft en fri Forfatning. Folkethinget har endnu aldrig udtrykt sin Mistillid til Regjeringen ved endelig at negte Bevillingen til Landets Styrelse; det er ikke sket, (Afbrydelse). Det er det heller ikke i 1873. Det ærede Medlem, som afbryder mig, vil erindre, at den Gang afgave vi den Erklæring, at Grunden til, at Flertallet vilde negte Finantsloven, ikke var for at fremtvinge Tilstande, i hvilke der ikke fandtes en ordentlig Finantslov, men for at fremtvinge en Opløsning. Grunden til, at man gjorde det saa tidlig, var, fordi der da endnu var Tid til efter Opløsningen at vedtage en ny Finantslov, og Thinget vedtog ogsaa den Gang en Finantslov, skjøndt det var det samme Ministerium, som sad før og efter Opløsningen. Altsaa jeg hævder bestemt, at det ikke har været Thingets og Rigsdagens hidtil værende Praxis at udtrykke Tillid eller Mistillid til Regjeringen gennem Finantslovens endelige Vedtagelse eller Forkastelse, og saaledes er ogsaa vor Stilling nu. Hermed skal jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Berg: Det er jo vitterligt for os Alle, at det Folkething, der her er til Stede, ser væsentlig forskjelligt ud imod det tidligere Folkething efter Valgdagen 25de April 1876. Her er nu det samme Ministerium, der har sine gamle Tilhængere, og de nye, der dog ikke ville give nogen Erklæring af Mistillid eller af Tillid, og saa en lille Opposition. Det bliver altsaa, naar vi tage Regjeringen med, 4 forskjellige Grupper eller Nuancer at tage i Betragtning ved Overveelsen af den Stilling, hvori vi her staa. Der er sagt fra mange Sider om den nuværende Regjering, at den traadte til Roret med Forvarsøsenet som sin Livsopgave og lod den falde for Magtspørgsmaalet. Det skal jeg ikke nærmere dokumentere. Det er da ganske vist ogsaa klart nok, at dette om Magtspørgsmaalet traadte saa tydelig frem som vel muligt i Fjor Foraar, da man lovede at holde ud og ikke trættes i Kampen mod Folkethinget, saa længe Bennerne stode Regjeringen bi, hvorfor da ogsaa denne konstitutionelle Ramp her til Lands blev omfattet, og jeg tror tydelig udtrykt i den Formel: Hvem er stærkest i Følge vor Forfatning, Folkethinget eller et Ministerium? Ministeriet brugte Provisoriet af 12te April for at hævde sin Magtstilling; det lod sig ikke forandre af den Bevægelse, der rejste sig derover, det mødte os den 1ste Oktober, som om ingen Ting var i Veien, og det maa have faaet et vist Indtryk af det Folkething, der forhandlede i Oktober, thi den 7de og 8de November kunde Ministeriet staa og sige: Vilde de give os en Finantslov, vel, saa tage vi imod den, naar den faar det Indhold, vi ville have; hvis ikke, saa udstede vi et nyt Provisorium, og det Erlyldeord gav en saadan Bevægelse her i Rigsdagen som aldrig kendt før eller siden; man blev sin Bevilningspligt mod Ministeriet af 12te April 1877 saa levende bevidst, at man kunde holde indtil 12 Møder paa een Dag for at tilfredsstille denne Bevilningspligt og give Ministeriet en Finantslov eller midlertidig Bevillingslov, der i ethvert Fald ikke indeholdt Mindre, end Regjeringen havde Brug for. Ja, Regjeringen skulde næsten værgе sig imod at faae Mere. Regjeringen har havt det meget mangeligt siden den Tid, den har ikke behøvet at søge videre for Forretningerne, thi det laa i Situationen, at vi maatte komme dertil, hvor vi nu ere komne, til et overordenlig hæderligt og smukt Tilbud til Ministeriet, saa at det paa de omskridte Punkter kan sige: Ja, det er Alt, hvad vi have ønsket. Lager man den mørke Plet efter min Betragtning, den 12te April, bort, og holder det ude af Betragtningen, saa kan jeg ikke sige, at det nuværende Folkething i Diebløkket har Noget at klage over den nuværende Regjering; den har holdt sin Stilling klar og ren, den har holdt — jeg tillader mig at bruge et almindeligt dagligt Udtryk — Ørene sine lige over for alle Bevægelser og staaer nu, hvor den staaer, tagende Folke-